

Arrest

nr. 255 585 van 4 juni 2021
in de zaak RvV X / IV

In zake: X

**Gekozen woonplaats: ten kantore van advocaat P. DE WOLF
Louizalaan 54, 3de verdieping
1050 BRUSSEL**

tegen:

de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen

DE WND. VOORZITTER VAN DE IVde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Colombiaanse nationaliteit te zijn, op 8 februari 2021 heeft ingediend tegen de beslissing van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen van 5 januari 2021.

Gelet op artikel 51/4 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 19 april 2021 waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 7 mei 2021.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken M. MAES.

Gehoord de opmerkingen van de verzoekende partij en haar advocaat A. HAEGEMAN, loco advocaat P. DE WOLF, en van attaché M. SOMMEN, die verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Over de gegevens van de zaak

1.1. Verzoekster dient op 25 november 2019 een verzoek om internationale bescherming in. Zij wordt gehoord op het Commissariaat-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen (hierna: het CGVS) op 25 augustus 2020 en op 30 oktober 2020.

1.2. De commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen (hierna: de commissaris-generaal) neemt op 5 januari 2021 een beslissing tot weigering van de vluchtelingenstatus en weigering van de subsidiaire beschermingsstatus. Dit is de bestreden beslissing, die luidt als volgt:

“A. Feitenrelaas

U verklaart de Colombiaanse nationaliteit te bezitten en bent geboren te Medellín (dep. Antioquia). Het grootste deel van uw leven woonde u in de wijk París in Bello (een voorstad van Medellín), die mede

door uw familie gesticht werd. Daar groeide u op in het familiehuis van uw ouders, samen met uw twee zussen en uw zes broers. Uw vader overleed in 1976 omwille van gezondheidsredenen. Wanneer u in de 20 was, hebt u nog één jaar in Cartagena (dep. Bolívar) gewoond bij een nicht, alsook een half jaar in Baranquilla (dep. Atlántico). U was op die plaatsen begonnen met universitaire studies antropologie en werkte tegelijkertijd als kunstverkoopster. Nadien keerde u terug naar uw ouderlijk huis in Bello.

In de jaren '80 ontstond de Bende van Frank, een geduchte groep huurmoordenaars die de plak begonnen te zwaaien in de wijk van uw familie. Zij hielden zich bezig met drugshandel en afpersingen, waarbij de politie niet aanwezig was om de orde te handhaven. Op 23 april 1990 kwam uw broer [F.] om het leven. Hij werd namelijk in een hinderlaag neergeschoten op straat door de Bende van Frank; in wezen wilden zij afrekenen met een crimineel, maar zij hadden uw broer met hem verward. Voorgaande situatie eiste een zware tol op uw gemoedstoestand, waardoor u niet meer kon studeren en in 1992 besloot om vrienden van u in België te gaan bezoeken. Uiteindelijk bleef u zo'n vijf jaar in het land en, hoewel u geen Belgische verblijfsvergunning kon bemachtigen, kon u onder de radar aan de slag als schoonmaakster en kinderoppas.

In 1997 keerde u terug naar Colombia en twee jaar later, in 1999, overleed uw moeder door een medische problematiek. Daardoor kwam u samen met uw zeven broers en zussen aan het hoofd te staan van de familiegronden in Bello, die bestonden uit jullie huis enerzijds en een grond met koterijen anderzijds. Op dat laatste perceel werd u in januari 2001 bij wijze van afspraak op het matje geroepen door de Bende van Frank. Een van hun leden, alias Mau, wilde een deel van uw land toe-eigenen om er een duurzaam landbouwproject op te bouwen, hetgeen effectief gebeurde. Het onderliggende doel was om daarmee hun criminele activiteiten te maskeren. En zo geschiedde: u ontving van hen een ontzettend laag bedrag aan huur en ging er elke week op prospectie. Wanneer u tijdens de Goede Week in 2001 het boerderijterrein bezocht, merkte u plots dat alles met de grond gelijk gemaakt was. Alias Mau wist u toen te vertellen dat ene Carlos Castaño, paramilitair leider van het Bloque Metro van het nationale AUC (Autodefensas Unidas de Colombia), een bloedige oorlog was gestart met de Bende van Frank en dat er van die laatsten veel leden waren afgemaakt. Stilaan begonnen deze paramilitairen de bovenhand te nemen in uw wijk. Wat uw eigen carrière betreft, ging u van 2003 tot 2005 aan de slag als penningmeester bij een lokaal cultuurhuis. Nadien begon u te werken als zelfstandig weefster.

In 2008 werd u opgebeld door één van de omwonenden van uw boerderijterrein in Bello, die u vertelde dat de paramilitairen een folterhuis hadden opgericht op het perceel. U besloot ernaartoe te gaan. Bij aankomst op uw grond zag u enkele politiemannen een groepje jongeren fouilleren. U lichtte de agenten in over het folterhuis, waarop zij u aanraadden een klacht neer te leggen. Even later werd u onderschept door de jongeren, die zeiden dat het huis van hen was en dat een van hun paramilitaire bazen later met u zouden komen spreken. Tot uw verbazing kwam hij tijdens die afspraak opdagen met acht andere, gewapende mannen. U maande hen aan het folterhuis af te breken, waarop een van hen antwoordde dat ze dat niet gingen doen. Hij wist u ook te zeggen dat een aangifte vergeefs zou zijn vermits zij overal informanten hebben zitten. Enkele dagen later kreeg u een nieuwe afspraak met diezelfde paramilitair, maar uit angst kwam u niet opdagen en bent u sindsdien zelfs nooit meer teruggekeerd naar uw boerderijgrond. U dook onder in uw huis en zag dat die aanvoerder u stalkte door iedere dag langs uw huis te passeren samen met een andere paramilitair. Na drie maanden werd eerstgenoemde man vermoord en werd, daaropvolgend, het folterhuis afgebroken door de politie. Op dat moment dacht u dat uw problemen voorbij zouden zijn.

Echter werd u later in 2008 tweemaal achtervolgd. Een eerste keer merkte u dat een van de acht reeds vermelde paramilitairen – die voorheen steeds meeging om u te stalken – samen met u op de bus stapte. Zijn bijnaam is El Panadero. Deze man stapte af en gaf vervolgens door het raam een wapen door aan iemand anders op de bus, waarbij hij zei "mis niet". U kon ontkomen door snel af te stappen middenin een menigte en vlug een andere bus te nemen. Een tweede keer vond eveneens op de bus plaats, waarbij twee voor u onbekende mannen zienderogen een wapen doorgaven aan elkaar. Ook deze keer kon u ontsnappen door snel de bus te verlaten, meer bepaald in een straat in Medellín waar een politiebureau gelegen is. Sedertdien besloot u ondergedoken te leven in de nabijheid van uw familie. Los daarvan behaalde u in 2011 uw hoger diploma antropologie. Vanaf 2013 stampte u samen met uw neefje een zelfstandige kledingzaak uit de grond. Aanvankelijk was deze in uw huis in Bello gelegen; in 2016 verlegde u de winkel naar een nieuw pand vijf straten verderop.

Op de tweede zaterdag van november 2017 verschenen er rond de middag twee huurmoordenaars op een motorfiets voor uw winkel. Terwijl de ene persoon buiten bleef wachten, betrad de andere uw zaak en deed hij zich voor als een klant. Hij had de camera's in het oog en vroeg u naar kledingprijzen. Al

snel realiseerde u zich dat het om El Panadero ging, dezelfde paramilitair die u in 2008 had gestalkt en eenmaal op de bus een wapen had doorgegeven. Uiteindelijk kocht de man niets en ging hij weer naar buiten, waaruit volgt dat hij u observeerde om u nadien te vermoorden. Later die dag, rond 19u30, kwamen er twee andere, jonge huurmoordenaars met bedekt gezicht binnen in uw winkel, die eveneens veinsden geïnteresseerd te zijn in de kleren. Toen een klant u waarschuwde dat zij gewapend waren, ging u mee met hem naar buiten, deed u alsof u telefoneerde en riep u "zijn jullie er nu bijna?" door de hoorn, waarop de twee jongeren duidelijk schrokken en meteen weggingen. Aangezien u inzag dat de paramilitairen u nog steeds trachtten te doden, besloot u naar België te vluchten, een land waarvan u de taal spreekt en er vrienden van u woonachtig zijn. Op 27 november 2017 kocht u de tickets; u kon pas op 23 januari 2018 vertrekken vanwege de kostelijke vliegprijzen. In tussentijd verkocht u uw bezittingen, leefde u opgesloten thuis en ging u af en toe onderduiken bij vrienden.

Vanuit Medellín vloog u via Madrid naar Brussel, waar u op 24 januari 2018 aankwam. Gedurende meer dan een jaar werkte u clandestien in België, onder andere als schilder, schoonmaakster en bejaardenverzorgster. Via advies van de Hispano-Belga-organisatie, alsook door een vriendin die in Frankrijk als vluchteling werd erkend, realiseerde u zich dat uw persoonlijke zaak onder de noemer van asiel kon vallen en besloot u om in België een verzoek om internationale bescherming in te dienen, waarvoor u zich tot de Dienst Vreemdelingenzaken (DVZ) wendde op 20 november 2019. In februari 2020 stuurde uw zus u een brief waarin zij schrijft dat er in het voorbije half jaar vier keer onbekende personen naar u zijn komen vragen bij de boerderij. Zij waarschuwde u dat u zeker niet zou mogen terugkeren naar Colombia, vanwege het inherente gevaar dat daar boven uw hoofd hangt.

In het geval van een terugkeer naar Colombia vreest u te worden vermoord door de paramilitairen en hun aanverwanten.

Ter staving van uw verklaringen legt u de volgende documenten neer: een kopie van uw internationaal paspoort; een kopie van uw identiteitskaart; uw blanco uittreksel uit het Colombiaanse strafregister; een gekopieerd document uit het kadaster waarop staat dat u mede-eigenaar bent van grond in Bello; kopieën van een boek over de geschiedenis van uw wijk; een gekopieerde bundel met plannen voor een eco-toeristisch project in uw wijk; een foto van uw straat; verscheidene persartikelen omtrent de bende van Frank en de paramilitairen; uw reisdocumenten; enkele kopieën omtrent uw werksituatie in België; een foto van uw diploma antropologie; kopieën van de overlijdensaktes van uw vader, moeder en broer [F.]; uw uittreksel uit het Colombiaanse geboorteregister; en een schrijven (d.d. februari 2020) afkomstig van uw zus.

B. Motivering

Na grondige analyse van het geheel van de gegevens in uw administratief dossier, moet vooreerst worden vastgesteld dat u géén elementen kenbaar hebt gemaakt waaruit eventuele bijzondere procedurele noden kunnen blijken, en dat het Commissariaat-generaal evenmin dergelijke noden in uw hoofde heeft kunnen vaststellen.

Bijgevolg werden er u geen specifieke steunmaatregelen verleend, aangezien er in het kader van onderhavige procedure redelijkerwijze kan worden aangenomen dat uw rechten gerespecteerd worden en dat u in de gegeven omstandigheden kunt voldoen aan uw verplichtingen.

Na het persoonlijk onderhoud door het Commissariaat-generaal (CGVS) wordt vastgesteld dat u er niet in geslaagd bent om uw vrees voor vervolging, in de zin van de Vluchtelingenconventie, of een reëel risico op het lijden van ernstige schade, zoals bepaald in de definitie van subsidiaire bescherming, aannemelijk te maken.

Het CGVS onderkent de algemene tendenzen inzake paramilitairen en criminele bendes in Colombia en volgt deze situatie op de voet. Evenwel kan niet worden besloten dat er in uw hoofde een gegronde vrees voor vervolging en/of ernstige schade bestaat tegenover dergelijke groepen, ingeval van een terugkeer naar Colombia.

Aangaande de moord op uw broer [F.] in 1990 moet worden opgemerkt dat dit een incident betreft dat dertig jaar geleden plaatsvond, en dat uit niets enige link tussen zijn dood en uw directe vluchtaanleiding in 2017 blijkt (CGVS, p.5-6). Hoewel u (twee jaar) na zijn dood naar België zou zijn getrokken, gezien de gebeurtenis een niet geringe impact op u zou hebben gehad (CGVS, p.7), vroeg u toentertijd geen internationale bescherming aan in het Rijk en vestigde u zich vanaf 1997 terug in Colombia. U

verklaarde bovendien dat uw broer per ongeluk werd omgebracht (CGVS, p.5). Aldus vormt zijn dood in se geen aanleiding tot de toekenning van internationale bescherming.

Voor wat betreft de door u aangehaalde feiten uit 2008, dient te worden aangestipt dat verschillende elementen de geloofwaardigheid ervan ondermijnen. Vooreerst stelde u dat een kennis u telefonisch ter ore had gebracht dat paramilitairen een folterhuis hadden gebouwd op uw boerderijgronden (CGVS, p.15). Het is op zijn minst eigenaardig dat u zich toen op eigen houtje naar uw tweede grond begaf om de confrontatie met hen aan te gaan, en dat u nadien bent blijven wachten toen zij hun aanvoerder op u zouden hebben afgestuurd (CGVS, p.15). U maakte immers uitgebreid gewag van een bloedige oorlog in het verleden tussen paramilitairen en criminele bendes, die zich onder andere zou hebben afgespeeld op diezelfde gronden (CGVS, p.14-15). In het licht van die voorgeschiedenis is het maar weinig aannemelijk dat u alleen op hen zou zijn toegestapt, en dat uw broers en zussen, tevens mede-eigenaars van die grond, u alleen daarnaartoe lieten gaan. Het valt eveneens moeilijk te geloven dat u in uw eentje bij een paramilitair aanvoerder, in het bijzijn van maar liefst acht gewapende mannen, zou hebben aangedrongen hun foltergebouw af te breken (CGVS, p.15).

Wat er ook van zij, blijkt uw bewering als zouden de paramilitairen of gelinkte groepen het toen op u gemunt hebben, louter gebaseerd op een aantal vergezochte veronderstellingen. Waar u enerzijds aangeeft dagelijks te zijn gestalkt door twee van hun aanvoerders, lichtte u toe dat zij gewoonweg langs uw huis passeerden (CGVS, p.15). Dat deze individuen toen voorbijliepen in uw straat, zonder aan uw deur te kloppen of enige poging te ondernemen uw woning binnen te dringen, duidt er niet meteen op dat het voor de paramilitairen effectief menens zou zijn geweest. Een gelijkaardige bedenking kan worden geuit bij de twee busritten in 2008, dewelke u afschildert als aanslagen (CGVS, p.16, 19). Zo verklaarde u dat uw zogenaamde achtervolgers toen met geen enkel woord tegen u gerept hebben, dat u slechts één van de vier individuen (El Panadero) herkende van voorheen, en dat u telkens aan hen kon ontkomen door van de bus af te stappen (CGVS, p.21-22). Nadien bleven de mannen in kwestie telkens gewoon op de bus zitten, zonder enige moeite te doen u te volgen (CGVS, p.23). Bij het tweede incident zouden zij zelfs niet gezien hebben dat u het voertuig had verlaten (CGVS, p.22). Het kan echter allerm minst overtuigen dat paramilitairen van een doorwinterde organisatie als de AUC zo nalatig en slordig te werk zouden gaan indien u naar eigen zeggen reeds maandenlang hun doelwit was. Dat u snel zou zijn afgestapt in een menigte of in een straat waar een politiecommissariaat gelegen is, doet hier geen afbreuk aan (CGVS, p.22).

Los van voorgaande observaties, heeft u in de eerstvolgende jaren in Colombia geenproblemen meer gekend. U bleef steeds in hetzelfde huis vertoeven in Bello, u opende uw eigen kledingzaak in diezelfde gemeente, en klaarblijkelijk was het ook mogelijk voor u naar Medellín te begeven in het kader van uw studies (CGVS, p.4, 7, 19). Uw diploma vermeldt immers dat u in 2011 afstudeerde aan de Universiteit van Antioquia (zie groene map van het administratief dossier). Uw verklaring als zou u na de tweede busrit in 2008 opgesloten geleefd hebben, moet dan ook met een serieuze korrel zout genomen worden (CGVS, p.23-24).

Wat betreft de vermeende feiten vanaf 2017, moet ook hier worden opgemerkt dat nergens uit uw verklaringen blijkt dat paramilitairen of hun verwante criminelen toen de intentie hadden u enige schade te berokkenen, laat staan dat zij u wilden vermoorden. U maakt enerzijds melding van een bezoek van El Panadero in uw kledingwinkel rond de middag op de tweede zaterdag in november 2017, overigens de enige gebeurtenis waarvoor u een ietwat concrete datum geeft (CGVS, p.19, 24-25). U meent dat deze persoon zich voordeed als een klant, naar prijzen van kleren vroeg, de camera's in het oog hield en er nadien tussenuit kneep (CGVS, p.19, 24-25). Los van de onwaarschijnlijkheid dat een geducht paramilitair huurmoordenaar maar liefst negen jaar zou talmen om zijn grieven te bewerkstelligen, mag het wederom verbazen dat hij geen enkele actie tegenover u ondernam en gewoon beschikte. Dat u toen bang was dat El Panadero u ging aanvallen (CGVS, p.25), valt voorts moeilijk te rijmen met de vaststelling dat u nog de hele dag zou hebben verder gewerkt in uw winkel. Anderzijds verklaart u dat er diezelfde avond twee onherkenbare, gewapende jongeren naar uw zaak kwamen, de camera's in het oog hielden, inlichtingen vroegen over kledingprijzen en nadien vertrokken (CGVS, p.20, 25). Opnieuw mag het verbazen dat zij er eenvoudigweg vandoor gegaan zijn zonder dat er enige confrontatie plaatsvond, indien zij u werkelijk wensten te doden (CGVS, p.20,25). Uw uitleg dat zij erg geschrokken weggingen omdat u veinsde iemand om hulp te bellen (CGVS, p.20, 25), kan deze bedenking niet weerleggen en doet eens te meer vermoeden dat de jongeren niet het moordlustige profiel hadden dat u hen toeschrijft. De link die u legt tussen deze personen en de voorheen vermelde paramilitairen is trouwens puur speculatief. Eveneens moet worden toegevoegd dat u in de twee daaropvolgende

maanden, waarin u nog in Colombia verbleef, geennoemenswaardige problemen meer heeft gekend met deze mensen (CGVS, p.20).

Verder is uw handelswijze na deze vermeende bezoeken in 2017 weinig overtuigend gebleken. Zoals hiervoor aangehaald, bleef u hierna nog ruim twee maanden in Colombia alvorens het land te verlaten, hetgeen opnieuw uw vrees relativeert. Dat u niet voldoende financiële middelen had om eerstdaags een vlucht naar België te bekostigen, vergoelijkt dit gegeven niet (CGVS, p.5). U had zich immers kunnen beroepen op bijstand van uw broers en zussen die allen aan het werk zijn en samen met u grond bezitten (CGVS, p.9, 11).

Alles wel beschouwd, kan er dan ook geen geloof worden gehecht aan uw verklaring als zouden El Panadero of zijn gelieerden u viermaal zijn komen zoeken op uw boerderijgronden begin 2020 (CGVS, p.18, 21). Dat zij u in 2008 beweerdelijk proberen te stalken om daarna negen jaar van de aardbodem verdwijnen, is al zeer merkwaardig (CGVS, p.15-16, 19-21). Dat zij in 2017 zonder aanleiding opnieuw opduiken, om dan hun grieven twee jaar laten gedijen en vervolgens uw zus aanklappen in 2020 (CGVS, p.19-21), lijkt helemaal uit de lucht gegrepen. Daarnaast kan logischerwijs van uitgegaan worden dat, indien de paramilitairen op wraak belust zouden zijn omwille van de boerderijgrond in Bello, zij u in al die jaren met gemak hadden kunnen treffen door aan te kloppen aan uw huis in dezelfde gemeente, hetgeen nooit gebeurde. Uw argumentatie dat zij dat niet deden vermits uw vader de wijk gesticht heeft en uw familie daarom een hoog aanzien geniet in de wijk (CGVS, p.26), kan dit niet weerleggen en sterkt, integendeel, het vermoeden dat u zich in Colombia wel degelijk in een veilige situatie moet hebben bevonden.

Zo al enig geloof kan worden gehecht aan de door u ingeroepen vrees voor vervolging en/of ernstige schade, mag het voorts verbazen dat u in het gehele tijdsbestek vanaf 2008 nooit aangifte gedaan hebt bij politie of parket in Colombia (CGVS, p.23). Hiermee geconfronteerd, wees u op de wijdverbreide corruptie tussen de politie en de huurmoordenaars in Colombia (CGVS, p.23). Dit betreft echter een algemene veronderstelling, die geen soelaas biedt voor het feit dat u het op zijn minst had kunnen proberen. Dat u geen enkele inspanning deed de plaatselijke autoriteiten in te lichten van de vermeende benaderingen, ondermijnt verder de ernst en geloofwaardigheid ervan. Per slot van rekening verklaarde u dat er in 2008, bij het ontdekken van het folterhuis, politieagenten aanwezig waren, die de jongeren die uw grond invadeerden aan het fouilleren waren (CGVS, p.15). Hieruit volgt dat de politie wel degelijk op de hoogte moet zijn geweest van de problemen op uw grond. De agenten in kwestie zouden u zelfs hebben aangespoord klacht neer te leggen (CGVS, p.15), waardoor het opmerkelijk is dat u hen later nooit inlichtte van uw persoonlijke belangen, indien deze daadwerkelijk hebben plaatsgevonden.

Ten overvloede wenst het CGVS nog te wijzen op het uitzonderlijk late karakter van uw aanvraag tot internationale bescherming. Ofschoon u reeds op 24 januari 2018 het Belgische Rijk betrad, wachtte u tot 20 november 2019 om een verzoek in te dienen bij de DVZ (zie administratief dossier), hetgeen een ernstige tegenindicatie is voor uw nood aan internationale bescherming. Immers, van iemand die beweert uit vrees voor zijn leven zijn land ontvlucht te zijn en die vreest bij terugkeer gedood te worden, kan redelijkerwijze verwacht worden dat die alles in het werk stelt om buiten zijn land van oorsprong effectieve bescherming te krijgen. Dit is in casu niet het geval. Op de keper beschouwd verbleef u van 1992 tot 1997 reeds in België zonder geldige verblijfsdocumenten, waarbij u toelichtte dat u het ontstellend vond te hebben moeten leven in de illegaliteit (CGVS, p.6). Dat u dan in het kader van uw tweede reis naar België opnieuw twintig maanden talmt alvorens geldige papieren te verkrijgen, doet dan ook bijzonder vreemd aan. Wanneer gewezen op uw laattijdige asielaanvraag, verklaarde u enerzijds dat u geen kennis had van de asielprocedure, denkende dat deze enkel voor personen met politieke problemen diende (CGVS, p.12). Rekening houdend met uw voorgehouden vrees, uw hoogopgeleid profiel en uw afkeer voor een illegaal verblijf, kan het echter allerminst overtuigen dat u zich niet kort na uw aankomst in België informeerde naar de formaliteiten van de asielprocedure. Anderzijds verklaarde u dat u danig lang wachtte omdat u meende dat asiel aanvragen het u zou bemoeilijken terug te keren naar Colombia en u dacht dat uw persoonlijke problematiek aldaar na een tijdje zou gaan liggen (CGVS, p.13). Het hoeft geen betoog dat dergelijke uitspraken uw ingeroepen vrees voor vervolging en/of ernstige schade eens te meer ondergraven.

Bovenstaande opmerkingen maken dat u niet in aanmerking komt voor de hoedanigheid van vluchteling, noch voor deze van subsidiair beschermde in de zin van artikel 48/4, §2, a) en b) van de Vreemdelingenwet.

De documenten die u indiende kunnen bovenstaande conclusies niet ombuigen. De kopieën van uw paspoort, identiteitskaart, geboorte-uitreksel en vliegtuigreservatie bieden zicht op identiteit, herkomst en reisweg. Dit zijn elementen die hier niet ter discussie staan. Ook het gegeven dat u in 2011 uw diploma antropologie behaalde en dat u in Colombia geen strafrechtelijke antecedenten heeft, wordt niet betwist. De documenten over uw werksituatie in België doen overigens niet ter zake. Wat betreft de gekopieerde documenten omtrent de boerderijgronden in Bello, dient te worden onderlijnd dat het CGVS in wezen niet betwist dat u mede-eigenaar bent van die percelen (cf. het kadastraal formulier), noch dat uw familie een belangrijke rol speelde in de historische ontwikkeling van de wijk (cf. de wijkgeschiedenis) of dat er ooit plannen waren voor een eco-toeristisch project op die gronden (cf. de bundel met plannen). Deze vormen echter geen enkel begin van bewijs voor de persoonlijke problemen die u zou hebben gekend met de paramilitairen of hun aanverwante groepen. De foto van uw straat biedt louter een illustratie voor de wijk waar u woonde, zonder meer. De persartikelen die u indiende zijn van algemene aard en volstaan derhalve niet om uw individuele vrees voor vervolging en/of ernstige schade aan te tonen. Wat verder deze algemene situatie betreft, wenst het CGVS te verwijzen naar onderstaande paragrafen. De drie gekopieerde overlijdensaktes die u neerlegde, vermogen louter aan te tonen dat uw vader, moeder en broer [F.] overleden zijn, hetgeen in se niet wordt betwijfeld door het CGVS. Ze zijn echter niet in staat uw persoonlijke vrees voor vervolging en/of ernstige schade aan te tonen. Als laatste moet worden aangegeven dat de kopie van de handgeschreven brief, die uw zus u zou hebben gestuurd in februari 2020 en die u overigens pas op uw tweede persoonlijk onderhoud op het CGVS hebt ingediend (CGVS, p.18), evenmin een begin van bewijs vormt voor uw beweerde problemen in Colombia. Bovendien kan de objectiviteit van dergelijke brieven niet worden geverifieerd.

Overeenkomstig artikel 48/4, §2, c) van de Vreemdelingenwet kan aan een verzoeker ook de subsidiaire beschermingsstatus worden toegekend wanneer er zwaarwegende gronden zijn om aan te nemen dat een burger die terugkeert naar het betrokken land of, in voorkomend geval, naar het betrokken gebied louter door zijn aanwezigheid aldaar een reëel risico loopt op een ernstige bedreiging van zijn leven of persoon als gevolg van willekeurig geweld in het geval van een internationaal of binnenlands gewapend conflict.

Uit de beschikbare informatie blijkt dat de veiligheidssituatie in Colombia het afgelopen decennium opmerkelijk verbeterd is. De veiligheidspolitiek die gevoerd werd door president Uribe en voortgezet werd door president Santos heeft zijn vruchten afgeworpen. Colombia werd onder Uribe en Santos een veiliger land. De rebellengroeperingen (FARC en ELN) werden naar de rurale gebieden in de periferie van Colombia verdreven en de paramilitairen werden ontwapend. Op 30 november 2016 werd het vredesakkoord dat werd afgesloten met de FARC geratificeerd door het Colombiaanse congres. Dit vredesbestand had een spectaculaire daling van het geweld gericht tegen burgers tot gevolg gehad. Het aantal burgerslachtoffers bereikte eind 2016 het laagste niveau in 42 jaar en tot op heden wordt er nog steeds vooruitgang geboekt wat betreft de implementatie van dit vredesakkoord.

Op 7 februari 2017 gingen de vredesonderhandelingen tussen de Colombiaanse overheid en de tweede grootste rebellengroepering, het ELN van start. Het intern gewapend conflict met het ELN bleef onder de huidige president Duque evenwel voortduren. Confrontaties tussen de veiligheidsdiensten en andere rebellengroeperingen vinden nog steeds plaats in diverse regio's van Colombia. Bovendien blijkt uit de beschikbare informatie dat de gebieden die voorheen aan het FARC toebehoorden ingepalmd worden door andere groeperingen, zoals het ELN, dissidenten van de FARC-EP, maar ook door de georganiseerde misdaad. Ook de activiteiten van de paramilitaire groeperingen zouden sinds de ondertekening van het vredesakkoord opnieuw uitgebreid zijn.

Zowel uit de UNHCR Eligibility Guidelines for Assessing the International Protection Needs of Asylum Seekers from Colombia" van september 2015, beschikbaar op <https://www.refworld.org/docid/560011fc4.html> als uit de COI Focus Colombia: veiligheidssituatie van 13 november 2019, beschikbaar op https://www.cgvs.be/sites/default/files/rapporten/coi_focus_veiligheidssituatie_colombia_20191113.pdf en de COI Focus Colombia: veiligheidssituatie van 27 juli 2020, beschikbaar op https://cgvs.be/sites/default/files/rapporten/coi_focus_colombia_veiligheidssituatie_20200727.pdf blijkt echter duidelijk dat het geweldsniveau, de aard van het geweld en de impact van het geweld in Colombia regionaal erg verschillend zijn. Deze sterk regionale verschillen typeren de veiligheidssituatie in Colombia. Uit de beschikbare informatie blijkt dat slechts een beperkt aantal departementen te kampen heeft met een gewapend conflict.

Zo is er sprake van een gewapend conflict tussen de rebellengroeperingen, de NIAG's (new illegal armed groups) en de Colombiaanse autoriteiten dat zich concentreert op het platteland in Norte de

Santander, Arauca, Nariño, Cauca, Valle del Cauca, Chocó, Antioquia (Bajo Cauca), Zuid Cordoba en Putumayo. Het bestaan van een gewapend conflict in deze departementen brengt echter niet automatisch een reëel risico op het lijden van ernstige schade tengevolge van willekeurig geweld in hoofde van de burgerbevolking met zich mee.

De situatie in deze departementen wordt vaak gekenmerkt door gevechten tussen gewapende groeperingen onderling en confrontaties tussen overheidstroepen en gewapende groeperingen alsook gewelddadige incidenten zoals doelgerichte moorden, bedreigingen en het gebruik van landmijnen. De bevolking wordt hierdoor blootgesteld aan geweld, afpersing, restricties van de bewegingsvrijheid, gedwongen rekrutering, confinement en illegale activiteiten. Het geweld zorgt bovendien voor een groot aantal intern ontheemden.

Uit de beschikbare informatie blijkt dat er van 1 januari tot 23 september 2019 72 confrontaties waren tussen de overheid en gewapende groeperingen en tussen gewapende groeperingen onderling waarbij burgerslachtoffers te betreuren vielen ten gevolge van het algemeen geweld. De meeste van deze incidenten vonden plaats in de regio Catatumbo, Norte de Santander, de regio Bajo Cauca in Antioquia en in Arauca. Bij deze 72 incidenten vielen slechts een beperkt aantal burgerslachtoffers, waaronder doden en gewonden. Uit de meest recente cijfers blijkt dat ook gedurende de periode van 1 december 2019 tot 1 juni 2020 het gewapend geweld zich voornamelijk afspeelt tussen de verschillende gewapende groeperingen onderling of de gewapende groeperingen en de militairen of politie. Het gaat om 260 incidenten waarvan bij 26 incidenten een beperkt aantal burgerslachtoffers viel. Gedurende deze referentieperiode vonden de meeste incidenten plaats in Cauca, Antioquia, Norte de Santander, Valle del Cauca en Nariño. Uit de geraadpleegde bronnen blijkt dat het aantal burgerslachtoffers tengevolge van willekeurig geweld de afgelopen jaren zeer beperkt blijft in verhouding tot het totale bevolkingsaantal in Colombia, dat in 2020 bijna 51 miljoen bedraagt <https://worldpopulationreview.com/countries/colombia-population>.

Het gros van de gewelddadige incidenten die zich in Norte de Santander, Arauca, Nariño, Cauca, Valle del Cauca, Choco, Antioquia (Bajo Cauca), Zuid Cordoba en Putumayo afspelen neemt echter de vorm aan van doelgerichte moorden, bedreigingen en aanvallen op openbare voorzieningen en infrastructuur. Dit geweld is echter doelgericht en niet willekeurig van aard.

In de overige regio's en in de (groot)steden van Colombia is er geen sprake van een gewapend conflict en wordt het geweld gekenmerkt door gemeenrechtelijke criminaliteit, zoals interne afrekeningen tussen georganiseerde misdadagroepen, moorden, ontvoeringen, drugshandel, en afpersing.

Te benadrukken valt dat het geweld in de steden slechts in geringe en indirecte mate gelieerd is aan het gewapend conflict in de bovenvermelde departementen. Bij de moorden die in de steden worden gepleegd worden veelal burgers met een specifiek profiel gevisieerd, zoals bijvoorbeeld vakbondsleiders, mensenrechtenactivisten of journalisten. Dit geweld heeft bijgevolg geen uitstaans met art. 48/4, §2, c) Vw. en houdt eerder verband met de criteria van de Vluchtelingenconventie. Het gemeenrechtelijk crimineel geweld in de Colombiaanse grootsteden, waaronder ontvoeringen, drugshandel en afpersingen, kadert evenmin binnen een gewapend conflict in de zin van art. 48/4, § 2, c) Vw., met name een situatie waarin de reguliere strijdkrachten van een staat confrontaties aangaan met gewapende groeperingen, of waarin twee of meer gewapende groeperingen onderling strijden. Bovendien blijkt uit de aard en/of de vorm waarin dit crimineel geweld plaatsvindt dat de slachtoffers van dit type geweld gevisieerd worden voor een welbepaalde reden of doel (bv. wraak, losgeld, macht, etc.). Het (crimineel) geweld in Colombia is dan ook in wezen doelgericht, en niet willekeurig van aard.

De Commissaris-generaal beschikt over een zekere appreciatiemarge en is gezien hogervermelde vaststellingen en na een grondige analyse van de beschikbare informatie tot de conclusie gekomen dat er voor burgers in Colombia actueel geen reëel risico bestaat om slachtoffer te worden van een ernstige bedreiging van hun leven of hun persoon als gevolg van willekeurig geweld in het kader van een binnenlands gewapend conflict in de zin van artikel 48/4, §2, c) van de Vreemdelingenwet. U bracht geen informatie aan waaruit het tegendeel blijkt.

C. Conclusie

Op basis van de elementen uit uw dossier, kom ik tot de vaststelling dat u niet als vluchteling in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet kan worden erkend. Verder komt u niet in aanmerking voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet.”

2. Het verzoekschrift

In een enig middel voert verzoekster de schending aan van de artikelen 48/3 tot 48/6 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: de Vreemdelingenwet), van artikel 1 van het Verdrag van Genève van 28 juli 1951 betreffende de status van vluchtelingen, goedgekeurd bij de wet van 26 juni 1953 (hierna: het Vluchtelingenverdrag), van de artikelen 3 en 13 van het Europees Verdrag tot bescherming van de rechten van de mens en de fundamentele vrijheden (hierna: het EVRM), van artikel 4 van de Kwalificatierichtlijn, van de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen, van artikel 62 van de Vreemdelingenwet, van de zorgvuldigheidsplicht, van de materiële motiveringsplicht en van het redelijkheidsbeginsel.

Na een theoretische uiteenzetting over aan aantal van de voormelde rechtsregels en -beginselen, gaat verzoekster, in een eerste onderdeel, in op de beoordeling van de vluchtelingenstatus. Zij benadrukt dat zij deel uitmaakt van de familie die de wijk uit de grond sloeg, met ouders die een prominente rol speelden in de buurt. Tevens wijst zij erop dat de context van haar relaas die van de bende van Frank is, die de hele buurt teisterde zonder enige bescherming van de autoriteiten voor de inwoners en die ook haar broer vermoordde.

Wat betreft de moord op haar broer, licht zij toe als volgt: "Verzoekster bevestigt dat zij in België toekwam na de moord op haar broer, op uitnodiging van een goede vriendin. Ze werd slachtoffer van een zware depressie, zwaar aangedaan door de recente evenementen. In die context was zij niet van plan om in België te blijven en vroeg hier dus geen asiel aan. Dit was niet het voorwerp van de reis. Ze had haar studies immers onderbroken om naar België te komen door de depressie en wenste hierna haar leven opnieuw op te pikken in haar vaderland.

Dit zijn zaken die uitvoerig aan bod kwamen tijdens het interview (p. 6-7 CGVS I) en dat verzoekster duidelijk heeft laten gelden.

Verwerende partij heeft bijgevolg kennis van het feit dat de context volledig anders was indertijd, waardoor het niet indienen van een asielaanvraag volledig impactloos en los staat van huidige zaak."

Waar de commissaris-generaal in de bestreden beslissing geen geloof hecht aan de door haar aangehaalde feiten van 2008, betoogt verzoekster: *"De interpretatie van de verklaring van verzoekster door de verwerende partij is foutief en op zijn minst eigenaardig.*

Verzoekster begaf zich inderdaad in 2008 alleen op de geviseerde gronden. Dit was echter niet de eerste keer dat zij dit op haar eigen houtje deed. Reeds in 2001 onderbracht zij zichzelf in soortgelijke, zeer gevaarlijke situaties in het bijzijn van sicario's van de bende van Frank om over gronden te discussiëren.

Ze geeft aan dat het continu ondergeschikt zijn aan geweld van bendes en extreme onveiligheid en agressie soms moed ingeeft. Ze had ook het vertrouwen als lid van de familie die de wijk quasi had opgericht. Daarnaast vermeldde ze tijdens het verhoor dat de paramilitairen vaak ook minder agressief waren tegenover vrouwen dan mannen (p. 13 CGVS I), reden waarom alleen zij en haar moeder zich over de landen ontfermden en een reeks stappen ondernamen, in tegenstelling tot haar broers.

Verzoekster volhardt daarnaast in het feit dat, na het incident op de boerderij, zij enkele dagen later een telefoontje kreeg met de informatie dat de leider van de groep haar opriep om 9 uur de volgende morgen.

Hij wou weten van wie zij de informatie had gekregen van het folterhuis. Ze durfde zich echter nooit naar die afspraak te begeven en barricadeerde zichzelf in haar huis.

Ook burens werden opgeroepen voor die afspraak.

Kennissen van verzoekster informeerden haar over het feit dat de bende haar zocht en haar wou vermoorden.

Ze bleef vervolgens steeds in goed bemande plaatsen waardoor de sicario's geen aanslag pleegden en verzoekster telkens slaagde te ontsnappen aan eventuele moordpogingen. Ook het feit dat dan net het vredesakkoord werd gesloten en de bende zich dus had geëngageerd om de vrede te behouden in de wijk, speelde mee in het feit dat verzoekster veilig bleef. Dit is ook de reden waarom de belagers van verzoekster probeerden in te slaan op de bus, dicht bij Medellín (er is een rit van 40 minuten met de bus tussen Medellín en Bello) om de moordaanslag dan als incident te verdoezelen, wat moeilijker zou geweest zijn in het kleinere Bello."

Bij verwijzing naar de notities van het persoonlijk onderhoud, stelt zij dat zij hier zeer gedetailleerd over is geweest en benadrukt zij dat zij zich na 2008 helemaal niet meer naar haar gronden kon begeven.

Wat betreft haar problemen na 2008 meent verzoekster dat de commissaris-generaal overhaaste conclusies trekt: *“Het incident in de boerdeij met de leider van de groep, alias “Barbas” gebeurde begin 2008, waarna deze laatste stierf. Verzoekster dacht dat dit het einde van haar problemen betekende. Echter, bleek dat verschillende ‘sicario’s’ en in het bijzonder de sicario die altijd met “Barbas” meewerkte, haar continu achtervolgden telkens als zij zich verplaatste. Zich verschuilend in openbare plaatsen en vervoer, kon zij echter steeds ontsnappen aan een moordaanslag.*

Verzoekster volhardt in het feit dat zij discreet bleef na 2008, uit vrees voor haar leven. Zij beëindigde reeds al haar nodige vakken aan de universiteit in 2000 maar voltooide de thesis niet, enige stap die ontbrak om het diploma te verkrijgen. Ze zocht meermaals naar projecten om over te schrijven en gaf uiteindelijk het idee op om in het culturele wijkhuis te gaan werken van 2003 tot 2005. Na dit werk kon het diploma uiteindelijk voltooid worden in 2011.

De gang van zaken is dus minder eenvoudig dan de conclusies die verwerende partij trekt.”

Aangaande de feiten vanaf 2017 betoogt verzoekster: *“Men dient op te merken dat de asielmotieven die verzoekster aanhaalt een vrees van dood betreft vanwege haar belagers die haar al jaren proberen te straffen voor haar optreden in het grondconflict.*

Deze vrees om vermoord te worden is het resultaat van een situatie die jarenlang geëvolueerd is en is de combinatie van verschillende omstandigheden. Het karakter van escalatie is van groot belang om het niveau van de vrees te evalueren en te begrijpen dat men zich niet alleen kan baseren op de laatste recentste evenementen om de gegrondheid van de vrees te onderzoeken.

Verwerende partij kan niet met ernst redeneren dat een actie nodig is (d.w.z. in dit geval een gewerschot of doodslag) om de realiteit van de vrees te verantwoorden. Een vrees die verdervloeit uit verschillende omstandigheden waarin verzoekster zich bijzonder bedreigd voelde is voldoende om de internationale bescherming in te schakelen.”

Verder stelt verzoekster dat de verwerende partij niet ernstig kan aanhalen dat na een incident een onmiddellijk vertrek naar het buitenland voor een lange periode mogelijk is. Zij licht toe dat het vertrekken uit het vaderland met de vrees tot vervolging die iemand ertoe dwingt om een leven op te bouwen in een ander relatief onbekend continent, een maatregel is die voorbereiding, tijd en geld vergt. Zij herhaalt wat zij tijdens haar persoonlijk onderhoud heeft verklaard.

Waar de commissaris-generaal gezien de vele ongeloofwaardigheden en onaannemelijkheden het vermoeden uit dat verzoekster zich in Colombia in een veilige situatie moet hebben bevonden, repliceert zij: *“Haar status als lokale ‘bekende’ in haar wijk en gemeenschap veroorzaakte enerzijds in eerste instantie een zekere bescherming, waarbij haar belagers haar oorspronkelijk niet kwamen zoeken, maar veroorzaakte anderzijds enige frustratie bij haar belagers die haar uiteindelijk jaren later begonnen op te zoeken om de mond te snoeren. Ze wensten te vermijden dat verzoekster zich negatief zou uitlaten over hem en een obstakel zou vormen in hun acties dankzij haar status (bv. op de gronden).*

Verder volhardt verzoekster in haar welondersteunde vrees om klacht in te dienen tegen haar belagers. Veelvuldige bronnen bevestigen de corruptie tussen de politie en huurmoordenaars in Colombia, zoals duidelijk werd uiteengezet door verzoekster tijdens het verhoor. Verwerende partij geeft nochtans steeds aan in het begin van het verhoor op de hoogte te zijn van de actuele omstandigheden in het gegeven land.”

Wat betreft haar laattijdige asielaanvraag betoogt zij: *“Verzoekster betwist niet in het bezit te zijn van een volwaardig diploma en opleiding. Echter, dit is naast de kwestie en heeft geen impact op het moment waarop een asielaanvraag werd ingediend.*

Verzoekster meende bij aankomst in België niet lang te blijven, alleen het nodige, en wachten tot de explosieve situatie in haar vaderland zou overwaaien zodat ze op termijn een nieuw en normaal leven zou kunnen opbouwen in Colombia, dat ze niet levenslang wil achterlaten. Zij wenst niet te ‘profiteren’ van een ander land (ze heeft hier trouwens steeds gewerkt) en is gehecht aan haar eigen cultuur.

Verder was de asielprocedure niet de stap waar ze meteen aan dacht, ze werd hiertoe uiteindelijk geadviseerd door vrienden en familie die haar verhaal hoorden.” Verzoekster citeert haar verklaringen hierover zoals afgelegd bij het CGVS.

Verder benadrukt verzoekster dat zowel het Hoog Commissariaat voor de Vluchtelingen van de Verenigde Naties, de Vaste Beroepscommissie voor Vluchtelingen, als de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen reeds herhaaldelijk hebben geoordeeld dat zelfs indien een twijfel bestaat omtrent bepaalde omstandigheden in het relaas van een verzoeker, de ingeroepen vrees voldoende aannemelijk is teneinde de toepassing van het voordeel van de twijfel in hoofde van de verzoeker te rechtvaardigen.

Een tweede onderdeel wijdt verzoekster aan de algemene veiligheidssituatie in Colombia. Onder verwijzing naar algemene rapporten, persartikels en rechtspraak van de Raad laat verzoekster gelden dat uit deze talrijke bronnen kan worden afgeleid dat het vredesakkoord met de FARC de gelegenheid gaf tot een korte vredesperiode die echter evolueerde in perverse neveneffecten van het akkoord. Zij licht toe dat er enerzijds een sterke ontwikkeling is van andere gewapende groeperingen en anderzijds ex-leden van de FARC de wapens weer opnemen, gezien de onmogelijkheid om de re-integratie, bepaald door het vredesakkoord te verwezenlijken. Het klimaat in Colombia kent volgens verzoekster geen manifeste verbetering; de problemen zijn slechts verschoven en veranderd. Men kan nog steeds spreken van een alarmerende aanwezigheid van gewapende groeperingen en een gewelddadig optreden van de FARC in sommige regio's.

Verder meent verzoekster dat het CGVS, wat betreft de toekenning van de subsidiaire beschermingsstatus, haar dossier ook duidelijk eenzijdig en niet grondig heeft geanalyseerd. Zij benadrukt dat de situatie in Colombia dermate volatiel en onvoorspelbaar is en dat de informatie waarop het CGVS zich baseert, te oud is om een bewuste beslissing te kunnen nemen. Tevens stelt verzoekster dat de COI Focus waarop de beslissing is gebaseerd, een andere situatie weergeeft dan de bestreden beslissing zelf en dat deze beslissing dus slecht gemotiveerd is. Zij verwijst naar hoger aangehaalde argumentatie.

Verzoekster voegt geen stukken toe ter ondersteuning van het verzoekschrift.

3. Aanvullende nota

Verzoekster maakt ter terechtzitting overeenkomstig artikel 39/76, § 1, tweede lid van de Vreemdelingenwet een aanvullende nota over, samen met de volgende documenten:

- stuk 1: badge van de universiteit;
- stuk 2 en 3: diploma antropologie;
- stuk 4: attest van registratie van het diploma.

4. Voorafgaand

4.1. De Raad, die inzake beslissingen van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen beschikt over volheid van rechtsmacht, dient inzake het verzoek om internationale bescherming een arrest te vellen dat op afdoende wijze is gemotiveerd en geeft daarbij aan waarom een verzoeker om internationale bescherming al dan niet beantwoordt aan de criteria van artikelen 48/3 en 48/4 van de Vreemdelingenwet. Hij dient daarbij niet noodzakelijk expliciet op elk aangevoerd argument in te gaan.

De uitvoerige opsomming van wetsbepalingen, rechtspraak en landeninformatie impliceert an sich niet dat de bestreden beslissing is behept met een onregelmatigheid of dat verzoekster nood heeft aan internationale bescherming.

4.2. De formele motiveringsplicht, voorgeschreven in artikel 62 van de Vreemdelingenwet en de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurs-handelingen, heeft tot doel de betrokkene een zodanig inzicht in de motieven van de beslissing te verschaffen, dat hij in staat is te weten of het zin heeft zich tegen die beslissing te verweren met de middelen die het recht hem verschaft. De motieven die aan de bestreden beslissing ten grondslag liggen, kunnen op eenvoudige wijze in deze beslissing worden gelezen en uit het verzoekschrift blijkt dat verzoekster deze motieven kent en aan een inhoudelijke kritiek onderwerpt. Bijgevolg is het doel van de formele motiveringsplicht in casu bereikt en voert zij in wezen de schending aan van de materiële motiveringsplicht. De materiële motiveringsplicht, de vereiste van deugdelijke motieven, houdt in dat de bestreden beslissing moeten steunen op motieven waarvan het feitelijk bestaan naar behoren is bewezen en die in rechte ter verantwoording van de beslissing in aanmerking kunnen worden genomen.

4.3. De beoordeling van een verzoek om internationale bescherming moet plaatsvinden op individuele wijze. Overeenkomstig artikel 48/6, § 5 van de Vreemdelingenwet moet, naast de door de verzoeker afgelegde verklaringen en overgelegde documenten, ook onder meer rekening worden gehouden met alle relevante informatie in verband met het land van herkomst op het tijdstip waarop een beslissing inzake het verzoek wordt genomen, met inbegrip van de wettelijke en bestuursrechtelijke bepalingen die gelden in het land van herkomst en de wijze waarop deze worden toegepast. Consistentie, voldoende detaillering en specificiteit alsook voldoende aannemelijkheid vormen indicatoren op basis waarvan de geloofwaardigheid van de verklaringen kan worden beoordeeld, rekening houdend met individuele omstandigheden van de betrokken verzoeker. Twijfels over bepaalde aspecten van een relaas ontslaan

de bevoegde overheid niet van de opdracht de vrees voor vervolging of een reëel risico op ernstige schade betreffende die elementen waar geen twijfel over bestaat, te toetsen. Het moet in deze evenwel gaan om die elementen die de nood aan internationale bescherming kunnen rechtvaardigen.

Wanneer een verzoeker bepaalde aspecten van zijn verklaringen niet staft met schriftelijke of andere bewijzen, dan bepaalt artikel 48/6, § 4 van de Vreemdelingenwet dat deze aspecten geen bevestiging behoeven indien is voldaan aan de volgende cumulatieve voorwaarden:

“a) de verzoeker heeft een oprechte inspanning geleverd om zijn verzoek te staven;

b) alle relevante elementen waarover de verzoeker beschikt, zijn voorgelegd, en er is een bevredigende verklaring gegeven omtrent het ontbreken van andere bewijskrachtige elementen;

c) de verklaringen van de verzoeker zijn samenhangend en aannemelijk bevonden en zijn niet in strijd met de algemene en specifieke informatie die gekend en relevant is voor zijn verzoek;

d) de verzoeker heeft zijn verzoek om internationale bescherming zo spoedig mogelijk ingediend, of hij heeft goede redenen kunnen aanvoeren waarom hij nagelaten heeft dit te doen;

e) de algemene geloofwaardigheid van de verzoeker is komen vast te staan.”

5. Beoordeling in het licht van artikel 48/3 en artikel 48/4, a) en b) van de Vreemdelingenwet

5.1. Verzoekster verklaart dat zij in geval van terugkeer naar Colombia zal worden vermoord door paramilitairen en aanverwanten. Haar relaas kan als volgt worden samengevat.

In de jaren '80 ontstond de Bende van Frank, een geduchte groep huurmoordenaars die de plak begon te zwaaien in de wijk van verzoeksters familie. Zij hielden zich bezig met drugshandel en afpersingen, waarbij de politie niet aanwezig was om de orde te handhaven. Op 23 april 1990 kwam verzoeksters broer F. om het leven; hij werd per vergissing in een hinderlaag neergeschoten op straat door de Bende van Frank. Voorgaande situatie had een zware impact op verzoeksters gemoedstoestand, waardoor zij niet meer kon studeren en in 1992 besloot om vrienden van haar in België te gaan bezoeken. Verzoekster bleef zo'n vijf jaar in het land en, hoewel zij geen Belgische verblijfsvergunning kon bemachtigen, kon zij onder de radar aan de slag als schoonmaakster en kinderoppas.

In 1997 keerde verzoekster terug naar Colombia en twee jaar later, in 1999, overleed haar moeder door een medische problematiek. Daardoor kwam zij samen met haar zeven broers en zussen aan het hoofd te staan van de familiegronden in Bello, die bestonden uit hun huis enerzijds en een grond met koterijen anderzijds. Op dat laatste perceel werd verzoekster in januari 2001 bij wijze van afspraak op het matje geroepen door de Bende van Frank. Een van hun leden, alias Mau, wilde zich een deel van haar land toe-eigenen om er een duurzaam landbouwproject op te bouwen, hetgeen effectief gebeurde. Het onderliggende doel was om daarmee hun criminele activiteiten te maskeren. Verzoekster ontving van hen een ontzettend laag bedrag aan huur en ging er elke week op prospectie. Wanneer zij tijdens de Goede Week in 2001 het boerderijterrein bezocht, merkte zij plots dat alles met de grond gelijk gemaakt was. Mau wist haar toen te vertellen dat ene Carlos Castaño, paramilitair leider van het Bloque Metro van het nationale AUC (Autodefensas Unidas de Colombia), een bloedige oorlog was gestart met de Bende van Frank en dat er van die laatsten veel leden waren afgemaakt. Stilaan begonnen deze paramilitairen de bovenhand te nemen in verzoeksters wijk.

In 2008 werd verzoekster opgebeld door één van de omwonenden van haar boerderijterrein in Bello, die haar vertelde dat de paramilitairen een folterhuis hadden opgericht op het perceel. Verzoekster ging niet akkoord met de gang van zaken en maande de paramilitairen aan het folterhuis af te breken. Daarop begonnen verzoeksters problemen met de paramilitairen. Zij werd door hen gestalkt en in 2008 hebben ze tot tweemaal toe gepoogd haar te vermoorden op de bus.

Verzoekster kende hierna geen problemen meer, tot november 2017. Op de tweede zaterdag van november 2017 verschenen er rond de middag twee huurmoordenaars op een motorfiets voor haar winkel in Bello. Terwijl de ene persoon buiten bleef wachten, betrad de andere haar zaak en deed hij zich voor als een klant. Al snel realiseerde zij zich dat het om dezelfde paramilitair die haar in 2008 had gestalkt en eenmaal op de bus een wapen had doorgegeven. Later die dag, rond 19u30, kwamen er twee andere, jonge huurmoordenaars met bedekt gezicht binnen in haar winkel, die eveneens veinsden geïnteresseerd te zijn in de kleren.

Aangezien verzoekster inzag dat de paramilitairen nog steeds trachtten haar te doden, besloot zij in januari 2018 naar België te vluchten.

In februari 2020 stuurde verzoeksters zus haar een brief waarin zij schrijft dat er in het voorbije half jaar vier keer onbekende personen naar haar zijn komen vragen bij de boerderij.

5.2. Verzoekster heeft in het kader van haar beschermingsverzoek verschillende documenten voorgelegd (AD CGVS, map met documenten), die haar identiteit, herkomst, woonplaats, studies, werkzaamheden en reisweg bevestigen. Zo biedt de foto van haar straat louter een illustratie voor de wijk waar zij woonde, zonder meer. Deze elementen worden niet betwist maar houden geen verband met haar vluchtrelaas. Hetzelfde geldt voor de stukken met betrekking tot haar diploma antropologie en haar blanco strafblad dat enkel aantoont dat zij geen misdaden beging.

De gekopieerde documenten omtrent de boerderijgronden in Bello, bevestigen dat verzoekster mede-eigenaar is van die percelen en dat haar familie een belangrijke rol speelde in de historische ontwikkeling van de wijk, waarbij er ooit plannen waren voor een eco-toeristisch project op die gronden. Deze elementen staan evenmin ter discussie. Hieruit kunnen de persoonlijke problemen die verzoekster zou hebben gekend met de paramilitairen of hun aanverwante groepen echter niet worden afgeleid.

De door verzoekster neergelegde nieuwsartikelen kaderen binnen de algemene situatie in Colombia en schetsen hoe de Bende van Frank te werk gaat alsook de hele geschiedenis van de paramilitairen. Het CGVS en de Raad onderkennen de algemene tendensen inzake paramilitairen en criminele bendes in Colombia. Deze algemene informatie heeft evenwel geen betrekking op verzoeksters persoonlijke situatie en volstaat op zich dan ook niet om aan te tonen dat zij bij een terugkeer naar haar land van herkomst daadwerkelijk persoonlijk zou worden geviséerd of vervolgd. Verzoekster moet dit individueel en in concreto aannemelijk maken.

De drie gekopieerde overlijdensaktes bevestigen dat haar vader, moeder en broer F. overleden zijn. Hun overlijden wordt niet betwist, maar kan verzoeksters persoonlijke vrees voor vervolging en/of ernstige schade niet aantonen.

De kopie van de handgeschreven brief die verzoekster zus haar zou hebben gestuurd in februari 2020, is niet afkomstig van een officiële en/of objectieve bron en biedt geen garantie over de authenticiteit van wat wordt besproken. Om deze redenen kan aan zulke getuigenis dan ook maar een heel beperkte bewijswaarde worden toegekend en volstaat deze op zich niet om de aangehaalde vervolgingsfeiten en de daaruit volgende vrees voor vervolging of een reëel risico op ernstige schade aannemelijk te maken.

Hoewel verzoekster zich aldus wel heeft ingespannen om documentaire bewijzen voor te leggen, moet de Raad vaststellen dat deze stukken wegens hun inhoud en relatieve bewijswaarde in deze stand van zaken op zich niet volstaan om haar vluchtmotieven en daaruit volgende vrees voor vervolging en/of ernstige schade aannemelijk te maken.

Bijgevolg moet worden nagegaan of de verklaringen van verzoekster voldoende consistent, gedetailleerd, specifiek en aannemelijk zijn, opdat de relevante elementen van haar vluchtrelaas, in het licht van de relevante informatie in verband met het land van herkomst en in samenhang met de voorgelegde documenten, als geloofwaardig kunnen worden beschouwd.

5.3. De commissaris-generaal besluit op basis van verzoeksters verklaringen dat er geen geloof kan worden gehecht aan de vermeende gebeurtenissen die voor haar de aanleiding vormden om Colombia te verlaten. Hij stelt vast dat (i) het weinig aannemelijk is dat verzoekster wat betreft de feiten uit 2008 op eigen houtje een confrontatie aangaat met de paramilitairen en erop aandringt het folterhuis af te breken, (ii) het niet kan overtuigen dat paramilitairen van een doorwinterde organisatie als de AUC zo nalatig en slordig te werk zouden gaan indien verzoekster naar eigen zeggen reeds maandenlang hun doelwit was, (iii) wat betreft de vermeende feiten vanaf 2017, het weinig aannemelijk is dat een geduchte paramilitaire huurmoordenaar negen jaar zou talmen om zijn grieven te bewerkstelligen, (iv) nergens uit haar verklaringen blijkt dat paramilitairen of aan hen gelinkte criminelen toen de intentie hadden verzoekster enige schade te berokkenen, laat staan dat zij haar wilden vermoorden, (v) verzoekster nog twee maanden in Colombia bleef alvorens het land te verlaten, (vi) zij nooit aangifte heeft gedaan bij de politie of het parket in Colombia, en (vii) zij zeer laat haar beschermingsverzoek indiende.

Wat betreft de moord op haar broer F. in 1990 stelt de commissaris-generaal vast dat er geen enkele link is tussen zijn dood en verzoeksters directe vluchtaanleiding en deze in se geen aanleiding geeft tot de toekenning van internationale bescherming.

In de bestreden beslissing wordt op omstandige wijze gemotiveerd aangaande bovenvermelde vaststellingen.

De Raad stelt vast dat verzoekster er in voorliggend verzoekschrift niet in slaagt om voormelde motieven, die pertinent en draagkrachtig zijn, betrekking hebben op de kern van haar vluchtrelaas, steun vinden in het administratief dossier en op grond waarvan terecht wordt besloten tot de ongeloofwaardigheid van de vluchtmotieven, te verklaren of te weerleggen.

5.4. Aangaande de moord op haar broer F. in 1990, merkt de commissaris-generaal terdege op dat dit een incident betreft dat dertig jaar geleden plaatsvond, en dat uit niets enige link tussen zijn dood en verzoeksters directe vluchtaanleiding in 2017 blijkt. De vaststelling dat verzoekster, toen zij na zijn dood naar België is vertrokken, geen internationale bescherming aanvraag en zich vanaf 1997 terug in Colombia vestigde, wijst diezelfde richting uit. Verzoeksters opmerking in voorliggend verzoekschrift dat het niet indienen van een asielaanvraag volledig *“impactloos”* is en losstaat van huidige zaak, bevestigt dat de dood van haar broer geen aanleiding was voor haar om het thans voorliggende beschermingsverzoek in te dienen. Verzoekster verklaarde bovendien dat haar broer per vergissing werd omgebracht (notities persoonlijk onderhoud 25 augustus 2020 (hierna: NPO I), p.5). Derhalve volstaat zijn dood niet om een internationale beschermingsstatus te verwerven.

5.5. Vervolgens stelt de Raad, in navolging van de commissaris-generaal, vast dat verschillende elementen de geloofwaardigheid van de door verzoekster aangehaalde feiten uit 2008 ondermijnen.

Zo is het weinig aannemelijk dat verzoekster, toen zij te horen kreeg dat paramilitairen een folterhuis hadden gebouwd op haar boerderijgronden, zich alleen op eigen houtje naar haar tweede grond begaf om de confrontatie met een paramilitair aanvoerder, in het bijzijn van maar liefst acht gewapende mannen, aan te gaan, tevens heeft aangedrongen hun foltergebouw af te breken, en dat zij nadien is blijven wachten toen zij hun aanvoerder op haar zouden hebben afgestuurd (NPO I, p.15). Haar uitleg in voorliggend verzoekschrift dat zij zichzelf reeds in 2001 in soortgelijke situaties bracht toen zij in het bijzijn van sicario's van de Bende van Frank over gronden discussieerde en het continu ondergeschikt zijn aan geweld van bendes en extreme onveiligheid soms moed ingeeft, overtuigt niet. Verzoekster had het immers uitgebreid over een bloedige oorlog in het verleden tussen paramilitairen en criminele bendes, die zich onder andere zou hebben afgespeeld op diezelfde gronden (NPO I, p.14-15). In het licht van die voorgeschiedenis is het compleet ongeloofwaardig dat verzoekster alleen op hen zou zijn toegestapt, en dat haar broers en zussen, tevens mede-eigenaars van die grond, haar daar alleen naartoe lieten gaan. In de mate dat kan worden aangenomen dat de paramilitairen vaak minder agressief waren tegenover vrouwen dan mannen, verklaart verzoekster hiermee nog steeds niet waarom zij in deze penibele situatie niet door haar zussen werd vergezeld.

Los daarvan merkt de commissaris-generaal terecht op dat verzoeksters bewering als zouden de paramilitairen of gelinkte groepen het toen op haar hebben gemunt, louter is gebaseerd op een aantal vergezochte veronderstellingen: *“Waar u enerzijds aangeeft dagelijks te zijn gestalkt door twee van hun aanvoerders, lichtte u toe dat zij gewoonweg langs uw huis passeerden (CGVS, p.15). Dat deze individuen toen voorbijliepen in uw straat, zonder aan uw deur te kloppen of enige poging te ondernemen uw woning binnen te dringen, duidt er niet meteen op dat het voor de paramilitairen effectief menens zou zijn geweest. Een gelijkaardige bedenking kan worden geuit bij de twee busritten in 2008, dewelke u afschildert als aanslagen (CGVS, p.16, 19). Zo verklaarde u dat uw zogenaamde achtervolgers toen met geen enkel woord tegen u gerept hebben, dat u slechts één van de vier individuen (El Panadero) herkende van voorheen, en dat u telkens aan hen kon ontkomen door van de bus af te stappen (CGVS, p.21-22). Nadien bleven de mannen in kwestie telkens gewoon op de bus zitten, zonder enige moeite te doen u te volgen (CGVS, p.23). Bij het tweede incident zouden zij zelfs niet gezien hebben dat u het voertuig had verlaten (CGVS, p.22).”* Verzoeksters uitleg dat zij steeds in goed bemande plaatsen bleef waardoor de paramilitairen geen aanslag pleegden en dat zij toen ook een vredesakkoord hadden gesloten met het gemeentebestuur van Bello waarbij zij zich hadden geëngageerd om vrede te bewaren in de wijk, reden waarom zij haar op de bus dicht bij Medellín trachtten te treffen, doet hieraan geen afbreuk en verklaart niet waarom zij tot twee keer toe aan de beweerde aanslag op de bus naar Medellín kon ontkomen. Het kan immers allerminst overtuigen dat paramilitairen van een doorwinterde organisatie als de AUC zo nalatig en slordig te werk zouden gaan indien verzoekster naar eigen zeggen reeds maandenlang hun doelwit was.

Dit wordt versterkt door de vaststelling dat verzoekster steeds op hetzelfde adres in Bello is blijven wonen, zij haar eigen kledingzaak opende in diezelfde gemeente, en het klaarblijkelijk ook mogelijk was voor haar zich naar Medellín te begeven in het kader van haar studies (NPO I, p. 4, 7; notities persoonlijk onderhoud 30 oktober 2020 (hierna: NPO II), p. 19). Dat zij reeds al haar nodige vakken aan de universiteit in 2000 had beëindigd en zij haar diploma uiteindelijk heeft behaald in 2011, doet hier geen afbreuk aan. Verzoekster leidde duidelijk geen ondergedoken leven. Dergelijke houding stemt niet overeen met de door haar beweerde vrees. Indien verzoekster zich daadwerkelijk bedreigd voelde, kan immers redelijkerwijs worden verwacht dat zij iets zou hebben ondernomen om zich veilig te stellen. Dat zij daarentegen kennelijk gewoon op dezelfde plaats bleef wonen, valt hiermee moeilijk te rijmen. Deze houding relativeert verzoeksters nood aan internationale bescherming. Deze vaststelling klemt des te meer nu uit haar verklaringen blijkt dat zij de eerstvolgende jaren in Colombia geen probleem meer heeft gekend, terwijl de paramilitairen haar in al die jaren met gemak hadden kunnen treffen door aan te kloppen aan haar huis in dezelfde gemeente, wat nooit gebeurde (notities persoonlijk onderhoud, p.15). Dit is totaal niet in overeenstemming te brengen met haar bewering dat de paramilitairen op wraak belust zijn omwille van de boerderijgrond in Bello. Haar repliek dat zij dat niet deden vermits haar vader de wijk heeft gesticht en haar familie daarom een hoog aanzien geniet in de wijk (NPO II, p. 26), werpt geen ander licht op het voorgaande.

De commissaris-generaal bemerkt verder terecht dat ook wat betreft de vermeende feiten vanaf 2017, nergens uit verzoeksters verklaringen blijkt dat paramilitairen of aan hen gelinkte criminelen toen de intentie hadden haar enige schade te berokkenen, laat staan dat zij haar wilden vermoorden: *“U maakt enerzijds melding van een bezoek van El Panadero in uw kledingwinkel rond de middag op de tweede zaterdag in november 2017, overigens de enige gebeurtenis waarvoor u een ietwat concrete datum geeft (CGVS, p.19, 24-25). U meent dat deze persoon zich voordeed als een klant, naar prijzen van kleren vroeg, de camera’s in het oog hield en er nadien tussenuit kneep (CGVS, p.19, 24-25). Los van de onwaarschijnlijkheid dat een geducht paramilitair huurmoordenaar maar liefst negen jaar zou talmen om zijn grieven te bewerkstelligen, mag het wederom verbazen dat hij geen enkele actie tegenover u ondernam en gewoon beschikte. Dat u toen bang was dat El Panadero u ging aanvallen (CGVS, p.25), valt voorts moeilijk te rijmen met de vaststelling dat u nog de hele dag zou hebben verder gewerkt in uw winkel. Anderzijds verklaart u dat er diezelfde avond twee onherkenbare, gewapende jongeren naar uw zaak kwamen, de camera’s in het oog hielden, inlichtingen vroegen over kledingprijzen en nadien vertrokken (CGVS, p.20, 25). Opnieuw mag het verbazen dat zij er eenvoudigweg vandoor gegaan zijn zonder dat er enige confrontatie plaatsvond, indien zij u werkelijk wensten te doden (CGVS, p.20,25). Uw uitleg dat zij erg geschrokken weggingen omdat u veinsde iemand om hulp te bellen (CGVS, p.20, 25), kan deze bedenking niet weerleggen en doet eens te meer vermoeden dat de jongeren niet het moordlustige profiel hadden dat u hen toeschrijft. De link die u legt tussen deze personen en de voorheen vermelde paramilitairen is trouwens puur speculatief. Eveneens moet worden toegevoegd dat u in de twee daaropvolgende maanden, waarin u nog in Colombia verbleef, geen noemenswaardige problemen meer heeft gekend met deze mensen (CGVS, p.20).”*

Door vaagweg en summier te stellen dat haar vrees om te worden vermoord het resultaat is van een situatie die jarenlang geëvolueerd is en een combinatie is van verschillende omstandigheden waarin zij zich bijzonder bedreigd voelde, zonder ook maar één concreet element aan te dragen, slaagt verzoekster er niet in de voormelde motieven van de bestreden beslissing te ontcrachten. Bovendien herinnert de Raad eraan dat haar verklaringen omtrent de aangehaalde feiten uit 2008, namelijk dat zij door de paramilitairen werd gestalkt en zij tweemaal hebben getracht haar te doden op de bus, evenmin weten te overtuigen (supra).

Waar in de bestreden beslissing terecht wordt opgemerkt dat haar handelwijze na deze vermeende bezoekjes in 2017 weinig overtuigend blijkt, slaagt verzoekster er met haar verzoekschrift niet in hierover anders te doen denken.

Zoals hiervoor aangehaald, bleef verzoekster nog ruim twee maanden in Colombia alvorens het land te verlaten. Haar uitleg dat het vertrekken uit het vaderland en het opbouwen van een leven in een ander relatief onbekend continent, voorbereiding, tijd en geld vergt, biedt hiertoe geen verschoning. Gezien de ernst van de door verzoekster beweerde bedreigingen mag immers worden verwacht dat zij alle middelen inzet om zichzelf onmiddellijk in veiligheid te brengen, te meer zij zich kon beroepen op bijstand van haar broers en zussen die allen aan het werk zijn en samen met haar grond bezitten (NPO I, p. 9, 11). Bovendien was België voor verzoekster, in tegenstelling tot wat zij lijkt voor te houden, geen onbekend land nu zij hier reeds een vijftal jaar heeft verbleven en vrienden heeft die hier woonachtig zijn (NPO I, p. 6, 12-13).

Verzoeksters houding relativeert dan ook haar nood aan internationale bescherming.

Alles samen genomen, hecht de Raad in navolging van de commissaris-generaal geen geloof aan verzoeksters verklaring dat zij door paramilitairen wordt gevisieerd. Dat zij haar in 2008 beweerdelijk probeerden te stalken om daarna negen jaar niets meer van zich te laten horen, is vooreerst niet aannemelijk gebleken. Dat zij in 2017 zonder aanleiding opnieuw opduiken, evenmin. Aan de bewering dat zij haar zus zouden hebben benaderd in 2020 kan derhalve, los van de onwaarschijnlijkheid dat zij hun grieven twee jaar lang hebben laten gedijen (NPO II, p. 21), evenmin enig geloof worden gehecht.

Dit wordt versterkt door het uitzonderlijk late karakter van haar aanvraag om internationale bescherming. Hoewel verzoekster reeds op 24 januari 2018 in België aankwam, wachtte zij tot 20 november 2019 om een verzoek in te dienen bij de Dienst Vreemdelingenzaken (AD CGVS, bijlage 26), hetgeen een ernstige tegenindicatie is voor haar nood aan internationale bescherming. De commissaris-generaal motiveert hierover terdege: *“Immers, van iemand die beweert uit vrees voor zijn leven zijn land ontvlucht te zijn en die vreest bij terugkeer gedood te worden, kan redelijkerwijze verwacht worden dat die alles in het werk stelt om buiten zijn land van oorsprong effectieve bescherming te krijgen. Dit is in casu niet het geval. Op de keper beschouwd verbleef u van 1992 tot 1997 reeds in België zonder geldige verblijfsdocumenten, waarbij u toelichtte dat u het ontstellend vond te hebben moeten leven in de illegaliteit (CGVS, p.6). Dat u dan in het kader van uw tweede reis naar België opnieuw twintig maanden talmt alvorens geldige papieren te verkrijgen, doet dan ook bijzonder vreemd aan. Wanneer gewezen op uw laattijdige asielaanvraag, verklaarde u enerzijds dat u geen kennis had van de asielprocedure, denkende dat deze enkel voor personen met politieke problemen diende (CGVS, p.12). Rekening houdend met uw voorgehouden vrees, uw hoogopgeleid profiel en uw afkeer voor een illegaal verblijf, kan het echter allerminst overtuigen dat u zich niet kort na uw aankomst in België informeerde naar de formaliteiten van de asielprocedure. Anderzijds verklaarde u dat u danig lang wachtte omdat u meende dat asiel aanvragen het u zou bemoeilijken terug te keren naar Colombia en u dacht dat uw persoonlijke problematiek aldaar na een tijdje zou gaan liggen (CGVS, p.13). Het hoeft geen betoog dat dergelijke uitspraken uw ingeroepen vrees voor vervolging en/of ernstige schade eens te meer ondergraven.”* Met het louter herhalen van eerder afgelegde verklaringen, brengt verzoekster geen concrete elementen noch dwingende argumenten aan die hier een ander licht op werpen.

5.6. De Raad acht de voorgaande vaststellingen voldoende determinerend om te besluiten dat geen geloof kan worden gehecht aan verzoeksters verklaringen als zou zij door paramilitairen zijn gestalkt en bedreigd.

Het geheel aan documenten en de verklaringen van verzoekster in acht genomen en gezien in hun onderlinge samenhang en in het licht van de beschikbare landeninformatie, acht de Raad voorgaande bevindingen ruim voldoende om te besluiten dat verzoekster op grond van de door haar aangehaalde vluchtmotieven geen gegronde vrees voor vervolging of een reëel risico op ernstige schade aannemelijk maakt.

Waar verzoekster stelt dat de commissaris-generaal haar onterecht verwijt niet alle rechtsmiddelen op redelijke wijze te hebben uitgeput, uit zij kritiek op een overtollig motief dat in deze zaak door de Raad niet wordt weerhouden noch overgenomen als een pertinente vaststelling. Verzoeksters kritiek hierop dient in deze zaak dan ook niet verder te worden besproken daar de voormelde bevindingen de vastgestelde ongelooftwaardigheid van het vluchtrelaas voldoende schragen.

5.7. Het voorgaande volstaat om te besluiten dat niet is voldaan aan de cumulatieve voorwaarden zoals bepaald in artikel 48/6, § 4 van de Vreemdelingenwet.

Wanneer zoals in casu geen geloof kan worden gehecht aan het naar voor gebracht vluchtrelaas, is er geen reden om dit relaas te toetsen aan de materiële voorwaarden, omschreven in de artikelen 48/3 of 48/4, § 2, a) en b) van de Vreemdelingenwet, voor de toekenning van internationale bescherming.

De Raad ontwaart in het rechtsplegingsdossier geen andere elementen waaruit zou moeten blijken dat verzoekster bij terugkeer naar Colombia zou worden vervolgd of gevisieerd.

Voorgaande vaststellingen volstaan om te besluiten dat voor verzoekster geen vrees voor vervolging in de zin van artikel 1, A (2) van het Vluchtelingenverdrag en artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet in aanmerking kan worden genomen, noch een reëel risico op ernstige schade in de zin van artikel 48/4, § 2, a) en b) van de Vreemdelingenwet.

6. Beoordeling in het licht van artikel 48/4, § 2, c) van de Vreemdelingenwet

Overeenkomstig artikel 48/4, § 2, c) van de Vreemdelingenwet wordt de status van subsidiaire bescherming toegekend aan een vreemdeling, die niet voor de vluchtelingenstatus in aanmerking komt en ten aanzien van wie er zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat, wanneer hij naar zijn land van herkomst terugkeert, hij een reëel risico zou lopen op ernstige schade omwille van een *“ernstige bedreiging van het leven of de persoon van een burger als gevolg van willekeurig geweld in het geval van een internationaal of binnenlands gewapend conflict”*.

Hieruit volgt dat enkel wanneer een situatie wordt gekenmerkt door het bestaan van een gewapend conflict én de aanwezigheid van willekeurig geweld, er toepassing kan worden gemaakt van artikel 48/4, § 2, c) van de Vreemdelingenwet (zie HvJ 30 januari 2014, C-285/12, Diakité, pt. 30; HvJ 17 februari 2009 (GK), C-465/07, Elgafaji, pt. 43).

Uit de beschikbare informatie blijkt dat de situatie in Colombia grondig is gewijzigd na de ondertekening op 24 november 2016 van de vredesovereenkomst tussen de regering van president Santos en de *Fuerzas armadas revolucionarias de Colombia - Ejército popular* (FARC-EP) die de 50-jarige burgeroorlog beëindigde. Uit diezelfde informatie blijkt eveneens dat de onderhandelingen voor het vredesproces met het *Ejército de liberación nacional* (ELN), de tweede grootste rebellengroepering, die aanvingen op 7 februari 2017, echter niet hebben geleid tot een staakt-het-vuren. Het intern gewapend conflict met het ELN blijft voortduren. Daarnaast vinden er in diverse regio's van Colombia nog steeds confrontaties plaats tussen de veiligheidsdiensten en andere rebellengroeperingen. Bovendien blijkt dat de gebieden die voorheen toebehoorden aan de FARC worden ingepalmd door andere groeperingen, zoals het ELN, dissidenten van de FARC-EP, maar ook door de georganiseerde misdaad. Ook de activiteiten van de paramilitaire groeperingen zouden sinds de ondertekening van het vredesakkoord opnieuw zijn uitgebreid.

Gelet op de beschikbare landeninformatie wordt niet betwist dat er in Colombia een gewapend conflict is. Dit gewapend conflict spreidt zich echter niet uit over het hele land, maar speelt zich af in bepaalde departementen. Zowel uit de UNHCR *“Eligibility Guidelines for Assessing the International Protection Needs of Asylum-Seekers from Colombia”* van september 2015, als de COI Focussen *“République de Colombia: Situation sécuritaire”* van 7 juni 2018 en *“Colombia: veiligheidssituatie”* van 13 november 2019 en 27 juli 2020, komt duidelijk naar voren dat het geweldsniveau, de aard van het geweld en de impact van het geweld in Colombia regionaal erg verschillend zijn en slechts een beperkt aantal departementen te kampen heeft met een gewapend conflict.

De commissaris-generaal zet in de bestreden beslissing op basis van de meest recente landeninformatie het volgende uiteen over de veiligheidssituatie in Colombia:

“Zo is er sprake van een gewapend conflict tussen de rebellengroeperingen, de NIAG's (new illegal armed groups) en de Colombiaanse autoriteiten dat zich concentreert op het platteland in Norte de Santander, Arauca, Narino, Cauca, Valle del Cauca, Choco, Antioquia (Bajo Cauca), Zuid Cordoba en Putumayo. Het bestaan van een gewapend conflict in deze departementen brengt echter niet automatisch een reëel risico op het lijden van ernstige schade tengevolge van willekeurig geweld in hoofde van de burgerbevolking met zich mee.

De situatie in deze departementen wordt vaak gekenmerkt door gevechten tussen gewapende groeperingen onderling en confrontaties tussen overheidstroepen en gewapende groeperingen alsook gewelddadige incidenten zoals doelgerichte moorden, bedreigingen en het gebruik van landmijnen. De bevolking wordt hierdoor blootgesteld aan geweld, afpersing, restricties van de bewegingsvrijheid, gedwongen rekrutering, confinement en illegale activiteiten. Het geweld zorgt bovendien voor een groot aantal intern ontheemden.

Uit de beschikbare informatie blijkt dat er van 1 januari tot 23 september 2019 72 confrontaties waren tussen de overheid en gewapende groeperingen en tussen gewapende groeperingen onderling waarbij burgerslachtoffers te betreuren vielen ten gevolge van het algemeen geweld. De meeste van deze incidenten vonden plaats in de regio Catatumbo, Norte de Santander, de regio Bajo Cauca in Antioquia en in Arauca. Bij deze 72 incidenten vielen slechts een beperkt aantal burgerslachtoffers, waaronder doden en gewonden. Uit de meest recente cijfers blijkt dat ook gedurende de periode van 1 december

2019 tot 1 juni 2020 het gewapend geweld zich voornamelijk afspeelt tussen de verschillende gewapende groeperingen onderling of de gewapende groeperingen en de militairen of politie. Het gaat om 260 incidenten waarvan bij 26 incidenten een beperkt aantal burgerslachtoffers viel. Gedurende deze referentieperiode vonden de meeste incidenten plaats in Cauca, Antioquia, Norte de Santander, Valle del Cauca en Narino. Uit de geraadpleegde bronnen blijkt dat het aantal burgerslachtoffers tengevolge van willekeurig geweld de afgelopen jaren zeer beperkt blijft in verhouding tot het totale bevolkingsaantal in Colombia, dat in 2020 bijna 51 miljoen bedraagt <https://worldpopulationreview.com/countries/colombia-population>.

Het gros van de gewelddadige incidenten die zich in Norte de Santander, Arauca, Narino, Cauca, Valle del Cauca, Choco, Antioquia (Bajo Cauca), Zuid Cordoba en Putumayo afspelen neemt echter de vorm aan van doelgerichte moorden, bedreigingen en aanvallen op openbare voorzieningen en infrastructuur. Dit geweld is echter doelgericht en niet willekeurig van aard.

In de overige regio's en in de (groot)steden van Colombia is er geen sprake van een gewapend conflict en wordt het geweld gekenmerkt door gemeenrechtelijke criminaliteit, zoals interne afrekeningen tussen georganiseerde misdadagroepen, moorden, ontvoeringen, drugshandel, en afpersing.

Te benadrukken valt dat het geweld in de steden slechts in geringe en indirecte mate gelieerd is aan het gewapend conflict in de bovenvermelde departementen. Bij de moorden die in de steden worden gepleegd worden veelal burgers met een specifiek profiel geïdентificeerd, zoals bijvoorbeeld vakbondsleiders, mensenrechtenactivisten of journalisten. Dit geweld heeft bijgevolg geen uitstaans met art. 48/4, §2, c) Vw. en houdt eerder verband met de criteria van de Vluchtelingenconventie. Het gemeenrechtelijk crimineel geweld in de Colombiaanse grootsteden, waaronder ontvoeringen, drugshandel en afpersingen, kadert evenmin binnen een gewapend conflict in de zin van art. 48/4, § 2, c) Vw., met name een situatie waarin de reguliere strijdkrachten van een staat confrontaties aangaan met gewapende groeperingen, of waarin twee of meer gewapende groeperingen onderling strijden. Bovendien blijkt uit de aard en/of de vorm waarin dit crimineel geweld plaatsvindt dat de slachtoffers van dit type geweld geïdентificeerd worden voor een welbepaalde reden of doel (bv. wraak, losgeld, macht, etc.). Het (crimineel) geweld in Colombia is dan ook in wezen doelgericht, en niet willekeurig van aard.”

Verzoekster is afkomstig uit de wijk Paris in de stad Bello gelegen in het departement Antioquia (NPO I, p. 6).

Vooreerst besluit de Raad, gelet op de voorgaande analyse, dat zich enkel in de regio Bajo Cauca van in het departement Antioquia, een gewapend conflict afspeelt. Evenwel, blijkt niet dat er in deze regio actueel sprake is van een uitzonderlijke situatie waarbij de mate van willekeurig geweld dermate hoog is dat er zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat elke verzoeker bij terugkeer naar deze regio van herkomst louter door zijn aanwezigheid aldaar een reëel risico loopt op een ernstige bedreiging van zijn leven of persoon in de zin van artikel 48/4, § 2, c) van de Vreemdelingenwet. Het aantal burgerslachtoffers ten gevolge van het willekeurig geweld blijkt immers zeer beperkt.

Wat er ook van zij, uit de beschikbare landeninformatie blijkt niet dat de stad Bello behoort tot de regio Bajo Cauca (COI Focus 27 juli 2020, p. 34). Wel is het een voorstad van de grootstad Medellin, hoofdstad van het departement Antioquia. Uit de landeninformatie blijkt dat in deze grootstedelijke regio rond Medellin geen sprake is van een gewapend conflict (ibid., p. 35-37).

Het aanwezige geweld wordt er daarentegen gekenmerkt door gemeenrechtelijke criminaliteit. Dit crimineel geweld is geïndividualiseerd en doelgericht van aard, met onder meer interne afrekeningen tussen georganiseerde misdadagroepen, moorden, ontvoeringen, drugshandel en afpersing. Dit geweld kadert dan ook niet binnen een gewapend conflict in de zin van artikel 48/4, § 2, c) van de Vreemdelingenwet, met name een situatie waarin de reguliere strijdkrachten van een staat confrontaties aangaan met gewapende groeperingen, of waarin twee of meer gewapende groeperingen onderling strijden en is bovendien in wezen niet willekeurig van aard (HvJ 30 januari 2014, C-285/12, Diakité (GK)).

Verzoekster brengt evenwel geen afdoende concrete, objectieve informatie bij die voorgaande appreciatie kan ombuigen. De door verzoekster in het verzoekschrift aangehaalde informatie is immers verouderd of ligt in dezelfde lijn als de informatie waarop de voormelde analyse van de veiligheids-situatie in Colombia is gesteund. Nog daargelaten het gegeven dat rechterlijke beslissingen in de continentale rechtstraditie geen bindende precedentenwerking hebben, kan verzoekster zich niet dienstig beroepen op arresten die de Raad in 2007 en 2012 heeft gewezen teneinde de bestreden

beslissing te doen vernietigen, daar heden recentere landeninformatie voorligt, waaruit blijkt dat de veiligheidssituatie in Colombia het afgelopen decennium opmerkelijk is verbeterd dankzij de veiligheids-politiek van presidenten Uribe en Santos.

Bij gebrek aan een gewapend conflict in Bello, een voorstad van Medellín gelegen het departement Antioquia, is artikel 48/4, § 2, c) van de Vreemdelingenwet niet van toepassing.

7. Wat betreft de artikelen 3 en 13 van het EVRM, wijst de Raad erop dat de bevoegdheid van de commissaris-generaal in deze is beperkt tot het onderzoek naar de nood aan internationale bescherming in de zin van de artikelen 48/3 en 48/4 van de Vreemdelingenwet. Verder heeft verzoekster gebruik gemaakt van de mogelijkheid om deze beslissing aan te vechten bij de Raad. Deze artikelen zijn dan ook niet geschonden.

8. Uit het administratief dossier blijkt dat verzoekster tweemaal werd gehoord op het CGVS. Tijdens deze gehoren kreeg zij de mogelijkheid haar vluchtmotieven uiteen te zetten en haar argumenten kracht bij te zetten, kon zij nieuwe en/of aanvullende stukken neerleggen en was zij in de mogelijkheid zich te laten bijstaan door haar advocaat, dit alles in aanwezigheid van een tolk die het Spaans machtig is. De Raad stelt verder vast dat de commissaris-generaal zich voor het nemen van de bestreden beslissing heeft gesteund op alle gegevens van het administratief dossier, op algemeen bekende gegevens over het land van herkomst van verzoekster en op alle dienstige stukken. De stelling dat de commissaris-generaal niet zorgvuldig is te werk gegaan, kan derhalve niet worden bijgetreden. Een schending van het redelijkheidsbeginsel kan gelet op voorgaande evenmin worden volgehouden.

9. Uit wat voorafgaat blijkt dat er geen essentiële elementen ontbreken waardoor de Raad niet over de grond van het beroep zou kunnen oordelen. Verzoekster heeft evenmin aangetoond dat er een substantiële onregelmatigheid aan de bestreden beslissing zou kleven in de zin van artikel 39/2, § 1, 2° van de Vreemdelingenwet. De Raad ziet geen redenen om de bestreden beslissing te vernietigen en de zaak terug te zenden naar de commissaris-generaal. De overige aangevoerde schendingen kunnen hier, gelet op het voorgaande, dan ook evenmin leiden tot een vernietiging van de bestreden beslissing.

10. Bovenstaande vaststellingen volstaan om te besluiten dat verzoekster niet als vluchteling kan worden erkend in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet, noch in aanmerking komt voor de toekenning van de subsidiaire beschermingsstatus in de zin van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Artikel 1

De verzoekende partij wordt niet erkend als vluchteling.

Artikel 2

De subsidiaire beschermingsstatus wordt de verzoekende partij geweigerd.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op vier juni tweeduizend eenentwintig door:

mevr. M. MAES,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken

dhr. T. LEYSEN,

griffier

De griffier,

De voorzitter,

T. LEYSEN

M. MAES